

[Kofod-Svendsen]

heldigvis kommet en stor stigning gennem de sidste halvandet år, men den udvikling må fortsætte.

De manglende erhvervsinvesteringer er også en af årsagerne til, at vi i dag mangler arbejdspladser og derfor har en stor arbejdsløshed. Derfor må vi nu have en periode, hvor målet for den overordnede samfundspolitik er, at de økonomiske vækstmuligheder i første række forbeholdes udbygningen af den produktion, som både kan styrke betalingsbalancen og skabe flere arbejdspladser og derfor er nødvendig for at bevare det velfærdsniveau, der er opnået.

Nøgleordet for fremme af den udvikling er indkomspolitik. Jo strammere indkomspolitik, jo flere i arbejde. Eller sagt anderledes: tillader vi en uhæmmet lønstigning, vil nogle blive kastet ud i arbejdsløshed, eller de, der får mulighed for at komme i arbejde ved en stram indkomspolitik, mister denne mulighed ved en galoperende indkomstudvikling. Lønstigningerne i Danmark bør fastsættes i forhold til udlandets lønstigninger, så gennemsnittet af de danske lønstigninger i en årrække ligger under udlandets stigning. Derfor må dyrtidsreguleringen fortsat suppleres, som forliget lægger op til.

Jeg vil gerne til sidst sige, at det da er en kendsgerning, at produktion uden afsætning ikke har nogen mening, og uden efterspørgsel får vi ingen afsætning. Bestræbelser for at forbedre konkurrenceevnen ved at nedskære lønningerne og dermed købekraften kan tabe deres effekt, hvis alle lande gør det samme. Desværre er der en tendens til, at man prøver at eksportere den nationale arbejdsløshed. Det er den politik, man i nogle år har ført i de toneangivende lande som USA og Storbritannien m.fl. Gennem stram pengepolitik med høje renter og gennem restriktiv finanspolitik med store offentlige besparelser lammer man investeringslysten og svækker købekraft og efterspørgsel med stadig stigende arbejdsløshed til følge, arbejdsløshedstal, som i sig selv bidrager yderligere til en svækkelse af statsfinanserne gennem øgede bidrag til de arbejdsløse.

Et internationalt konjunkturopsving forudsætter en ændring i den økonomiske politik i de store lande i ekspansiv retning, og her mener jeg, at samtidig med at vi herhjemme får styr på den økonomiske udvikling, må vi i det internationale arbejde, i EF, OECD og

flere steder, arbejde for et koordineret internationalt opsving. Gennem den hjemlige økonomiske politik skal vi afskaffe de selvskabte plager, så vi er parate til at udnytte et opsving, som er i gang. Lad os så håbe, at det opsving, som er begyndt, bliver sejt og langvarigt. Her har vi brug for en balanceret – og ikke en inflationær – vækst herhjemme. En lav inflation er fortsat nødvendig, ellers får vi en eksplosiv udvikling, der bærer den næste krise i sig. Det er på denne baggrund, vil må føre en stram indkomspolitik og have en lav inflation, så at vi fuldt ud kan udnytte det opsving, der er undervejs. Alt tyder på, at vi måske får skabt 25.000–30.000 arbejdspladser i den private sektor. Det er den nye udvikling sammenlignet med 1970ernes politik, at her skabes arbejdspladser i den private sektor, som muliggør øget eksport, der fjerner de økonomiske plager, vi har kæmpet med i adskillige år.

Derfor kan mit parti helt ud bakke op både om lovforslaget og om de hovedtendenser, der ligger i det indgåede forlig.

Maisted (FD):

Ved valget i januar 1984 var det klart, at de såkaldte finanslovpartier vandt valget. De lovede befolkningen at gennemføre en række forslag, som videreførte den økonomiske politik, der var lagt op til i oktober 1982. Det vil sige, at man tilstræbte en lavere rente, en lavere inflation og en større produktion.

Stort set må jeg sige, at hr. Niels Helveg Petersen fremlagde disse synspunkter på en logisk måde, og jeg vil sige, at regeringspartierne og det radikale venstre har levet op til det, de gik til valg på. Med nogen forundring må jeg konstatere, at det radikale venstre altså har stået ved det, det vandt valget på sammen med regeringspartierne.

Hr. Svend Auken nævner, at nu har vi altså det 10. parti. Jeg siger selvfølgelig tak, fordi hr. Svend Auken annoncerede de frie demokrater. Han talte om den frie demokrat. Det er jo rart, at der findes én fri demokrat i folketinget.

Når hr. Svend Auken taler om de frie demokrater som et støtteparti for regeringspartierne og det radikale venstre, så må det være ud fra den logiske slutning, at hvis jeg ikke støttede regeringspartierne og det radikale venstre, ville jeg omvendt støtte socialdemo-